

РЕШЕНИЕ

№ 42

Гр. Русе, 27.03.2023 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

РУСЕНСКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, в открито заседание на първи март две хиляди двадесет и трета година, в състав:

Председател: **ЙЪЛДЪЗ АГУШ**
Членове: **ВИЛИАНА ВЪРБАНОВА**
 СПАС СПАСОВ

при секретаря **ДИАНА МИХАЙЛОВА** и прокурор **ЯНА ИЛИЕВА** като разгледа докладваното от **съдия СПАСОВ** касационно административно наказателно дело № **18** по описа на съда за **2023** година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно по чл.63в от ЗАНН, във вр. с чл.208 и сл. от глава XII от АПК.

Образувано е по жалба на П.Н.П. ***, подадена чрез пълномощника адв. К.Ц., против Решение № 735/14.12.2022 г., постановено по АНД № 1357/2022 г. по описа на Районен съд – Русе, с което е потвърдено Наказателно постановление № 26/2021 г. от 11.10.2021 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – Русе (ОДБХ – Русе) за наложено на касатора административно наказание „Глоба“ в размер на 300 лв. на основание 449а от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД) за извършено нарушение на чл. 51, ал. 1 във връзка с чл. 137, ал. 10 от същия закон.

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно, тъй като П. не е нарушил разпоредбите на чл. 51 и чл. 137 от ЗВМД, поради това, че той няма качеството собственик или ползвател, а е човек, който при извънредни случаи се грижи за животните на хората, на които е предоставил за ползване собствената си кошара в имота на ул. „Родопи“ 5 в с. Каран Върбовка. Твърди, че извършената в обекта проверка от орган на ОДБХ – Русе и полицейски служител е тенденциозна и целенасочена по повод подаден срещу него сигнал от съседка, като в касационната жалба се съдържат и доводи за неоснователност (дори и недопустимост) на този сигнал. Във връзка с тези твърдения касационният жалбоподател представя като

доказателство копие на нотариален акт, с който да установи, че подателят на сигнал не е собственик на съседни на касатора имоти.

Иска се от съда да отмени решението на въззивната инстанция и вместо него да постанови друго, с което да отмени оспорваното наказателно постановление. Претендира се присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение и за двете инстанции.

Касационният ответник – Директор на ОДБХ – Русе, чрез пълномощника си адв. С. Ц., в депозиран отговор на касационната жалба излага становище за нейната неоснователност. Иска решението на РРС да бъде оставено в сила като претендира и присъждане на разноски за касационната инстанция. В съдебно заседание процесуалният представител на ответника поддържа съображенията в представения отговор на касационната жалба, но заявява, че не претендира присъждане на разноски, тъй като такива не са сторени.

Представителят на Окръжна прокуратура – Русе изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за законосъобразност на решението на РРС, което да бъде оставено в сила.

След като обсъди оплакванията в жалбата, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, съдът прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в срок, от надлежна страна, срещу невлязъл в сила съдебен акт, поради което подлежи на разглеждане. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател е ангажирана за това, че при извършена на 27.09.2021 г. проверка в имот, находящ се в с. Каран Върбовка, общ. Две могили, ул. „Родопи“ № 5, във връзка със сигнала, подаден в РПУ Две могили, е установено, че в нерегистриран по реда на чл. 137 от ЗВМД обект П.П. отглежда овце (1 бр. установен при проверката; 20 бр. според дадени преди това обяснения от наказаното лице). Деянието на касатора е квалифицирано от АНО като нарушение на чл. 51, ал. 1 от ЗВМД и на основание чл. 449а от същия закон му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв.

Районният съд, въз основа на събраните доказателства приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съставените АУАН и НП отговарят на законовите изисквания за форма и съдържание, а освен това и деянието на касатора е безспорно установено и правилно квалифицирано. Изложени са и доводи за неприложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изложените от въззивния съд изводи, които не намира за нужно на преповтаря и на основание чл. 221, ал. 2, изр. II от АПК препраща към тях.

Касационният съд намира за неоснователни доводите на касатора за липса на нарушение, основани на твърденията, че П. не е собственик или ползвател на животновъден обект, а от там и че не е налице нарушение на чл. 51 и чл. 137 от ЗВМД. Жалбоподателят твърди, че кошарата, намираща се в неговия имот (изрично в касационната жалба набляга на обстоятелството, че имота всъщност е съсобствен), е предоставена за ползване на други лица за отглеждане на животни (овце) като касаторът единствено в извънредни случаи помага в отглеждането на животните, които не притежава. Твърди, че негова собственост е само едно животно, закупено за клане, като именно това животно е установено в имота при проверката.

Съдът намира, че изложените твърдения са изцяло защитна теза на касационния жалбоподател, която не е подкрепа нито от доказателствата по делото, нито съответствана приложимите правни норми. По делото не е спорно, че процесната кошара се намира в имот собственост на жалбоподателя, като е без значение по отношение на настоящия спор дали собствеността е лична или под формата на съсобственост. Правилно районният съд е приел за безспорно установен и факта на отглеждане на овце в тази кошара, позовавайки се както на установените лично от проверяващите обстоятелства, така и на изявленията на самия нарушител, дадени по повод подадения до полицията сигнал.

Разпоредбата на чл. 449а от ЗВМД, въз основа на която е наказан касаторът, обявява за наказуемо отглеждането на селскостопански животни в нерегистриран по реда на чл. 137 животновъден обект. Субект на това административното нарушение може да бъде всяко лице, което отглежда селскостопански животни в нерегистриран животновъден обект. В случая самия касатор в обясненията си пред полицейските органи е посочил, че отглежда овце в собствения си имот. Дали тези животни са негови или не е без значение. Без правно значение за конкретното нарушение е и обстоятелството, че за тези животни грижи полагат и други лица освен касационния жалбоподател.

Факта, че при проверката не са установени толкова животни, колкото касаторът е посочил в обяснението си, се дължи, както правилно е приел и районният съд, изцяло на поведението на П., който не е допуснал проверяващите в имота. Тук следва да се посочи, че възраженията на касационния жалбоподател досежно основателността, респективно неоснователността, на подадения срещу

него сигнал в РПУ Две могили, са напълно ирелевантни за настоящия спор. Сигналът е само повод за извършване на проверката, като установеното нарушение, за което касаторът е санкциониран с оспорваното наказателно постановление, въобще не касае съдържанието на сигнала, производството по който е отделно и се развива пред съвсем друг орган.

Твърденията за тенденциозност и целенасоченост на извършената проверка са необосновани и не се подкрепят от нито едно от събраните в хода на проверката и по делото доказателства. Субективните възприятия на касатора по този въпрос, както и междуличностните отношения с подателя на сигнала до полицията, не са обстоятелства, които могат да опровергават обективните факти, съставомерни по чл. 449а от ЗВМД, респективно да разколебят безспорната установеност на процесното административно нарушение, за което касационният жалбоподател правилно е бил санкциониран с наложеното му административно наказание „глоба“ в минимален размер на 300 лв.

Всичко изложено до тук води до извод за законосъобразност на оспореното пред настоящата инстанция въззивно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 735/14.12.2022 г., постановено по АНД № 1357/2022 г. по описа на Районен съд – Русе, с което е потвърдено Наказателно постановление № 26/2021 г. от 11.10.2021 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните – Русе.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.